

LA HERENCIA

Ricardo Alventosa, 1964

1845

ESTREA EN NUMAX: 20.10.2026 | V.O. | 78 min

A herdanza á que fai referencia o título do filme é a que deixa a tía Carlota ao hipotético fillo da súa sobriña Coralía. O testamento outorga un prazo para que a moza sexa nai, o que non só altera a vida dela senón tamén a de seu pai, Don César, e a do seu marido Leopoldo Selva.

Título orixinal: La herencia
Ano: 1964
Duración: 78 minutos
Idioma orixinal: Español
Dirección: Ricardo Alventosa
Guión: Ricardo Alventosa. Historia: Guy de Maupassant
Elenco: Juan Verdaguer, Nathán Pinzón, Fernando Iglesias 'Tacholas'
Montaxe: Gerardo Rinaldi e Antonio Ripoll
Son: Jorge Castronuovo e Miguel Babuni
Música: Jorge López Ruiz
Fotografía: Américo Hoss
Produtora: América Films, Latinoamerica Cinematografica (Arxentina)

Unha comedia negra, para estar á altura dos tempos

Por Felipe Bonacina

Hai unhas semanas confirmouse que Juan José Campanella vai realizar un remake *Los muchachos de antes no usaban arsénico*, a maxistral comedia estreada en 1976 por José Martínez Suárez que, segundo o director gañador do Óscar, é a película máis enxeñosa da historia do cine arxentino. No cine arxentino non abundan as comedias negras, son relativamente escasas dentro dunha filmografía que si tivo á comedia como un dos seus piares. E iso que a historia política e institucional dos últimos corenta anos deunos materia prima como para facelas en serie. Por algún motivo, no cine non aproveitamos a eficacia catártica que ten o humor negro, algo que si sucedeu na literatura ou no humor gráfico. Para cando Martínez Suárez realizou *Los muchachos...* o noso cine non era un verxel de comedias negras, pero si había unha realmente sobresaliente e é a que ocupa esta nota, chámase *La herencia*, foi escrita e dirixida polo debutante Ricardo Alventosa e estreouse en 1964. Trátase dunha adaptación dun conto de Guy de Maupassant que Alventosa traslada de xeito notable ao Buenos Aires dos anos 60.

Juan Verdaguer é a señor Selva, inexpresivo personaxe que cumpre rigorosamente coa súa tarefa nunha oficina pública mentres os seus compañeiros non a rasan. Un deles é Don César quen se achega a Selva para pedirlle que o axude nun posible ascenso. Como Selva é un tipo pouco decidido, Don César xoga as súas cartas. A primeira é a súa filla, unha bonita rapariga que está en idade de casar. A segunda carta é a propia irmá de César, a tía Carlota, unha estrita solterona que anuncia que cando morra vai deixar os seus bens para o futuro fillo da súa sobriña, sempre e cando este naza dentro dun prazo determinado. Se isto non sucedese, a herdanza irá parar á beneficencia. O plan parece moi sinxelo, pero algún motivo o fillo non chega e haberá que buscar outra solución.

Non é doado levar ao cinema unha obra literaria tan distante. A receita de Alventosa ten tanto da historia de Maupassant como dos arquetipos porteños: manipuladores, vantaxistas e de moral solapada. Parecerá un abuso dos tópicos nativos, pero este tipo de comedias adoita afinar a mira sobre este tipo de vítimas. Entre estes personaxes sobresaen sen dúbida aquel interpretado por Verdaguer, que alén de todo é un tipo capaz de soste unha tremenda autohumillación con tal de asegurar certo benestar. É o pusilánime dos chistes de Quino, o que asume como un gran triunfo poder viaxar sentado no colectivo. Outra ferramenta que o director usa con enxeño é o dos exteriores da cidade de Buenos Aires, os trazos da súa vida cotiá. Hai unha escena realmente notable na que sogro e xenro circulan polo centro medíndose nas súas posturas políticas, e entre frases de manual como “hai que coidar as institucións” aparecen carteis de tránsito como “prohibido virar á esquerda” ou “conserve a súa dereita”, todo isto mentres pasan preto do Obelisco, exhibido como un símbolo patético dunha virilidade porteña que o pobre señor Selva claramente non posúe.

Como o lector poderá imaxinar, *La herencia* tivo os seus problemas á hora da estrea, que demorou dous anos en celebrarse. Co paso do tempo, e grazas a que se puido conservar a súa copia intacta, foise convertido nun filme de culto, un deses clásicos malditos aos que tarde ou cedo deberán chegar aqueles que cremos nos efectos do arsénico e da comedia negra.